

Sygn. akt IV CZ 47/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku P. B.
przy uczestnictwie E. B.
o podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 lipca 2014 r.,
zażalenia uczestniczki postępowania
na postanowienie Sądu Okręgowego w O.
z dnia 29 stycznia 2014 r.

**oddala zażalenie, pozostawiając orzeczeniu kończącemu
postępowanie w sprawie rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

W wyniku rozpoznania wniosku P. B., z udziałem E. B., Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 24 czerwca 2013 r. dokonał działu spadku i podziału majątku wspólnego stosownie do zgodnie wskazanego przez strony sposobu podziału, przyznając wnioskodawczym rzeczy ruchome z majątku odrębnego spadkodawcy S. B. oraz wskazane przedmioty z majątku wspólnego S. B. i E. B., w tym prawo odrębnej własności lokalu przy ul. M. w K., oraz przyznając uczestniczce, stosownie do wniosku stron, samochód i pozostałą część przedmiotów z majątku wspólnego. Ze względu na to, że wartość przedmiotów i praw do majątku wspólnego przyznanych wnioskodawczym przekraczała jej udział spadkowy w tym majątku, Sąd zasądził na rzecz uczestniczki od wnioskodawczynie spłatę w wysokości 48.859,32 złotych z terminem zapłaty do końca 2013 r., oddalając wniosek wnioskodawczynie rozliczenie nakładów z majątku osobistego spadkodawcy na majątek wspólny spadkodawcy uczestniczki E. B., a także rozstrzygając o kosztach postępowania.

W wyniku wniesionej apelacji wnioskodawczynie oraz zażalenia uczestniczki w przedmiocie kosztów postępowania, Sąd Okręgowy w O., uznając za zasadny zarzut naruszenia art. 922 § 2 k.c. przez zaskarżone postanowienie, postanowieniem z dnia 29 stycznia 2014 r. uchylił to postanowienie w zaskarżonej części i przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, włącznie z orzeczeniem o kosztach postępowania.

W zażaleniu na to postanowienie uczestniczka zarzuciła obrazę przepisów postępowania, tj. art. 386 § 4 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie, na skutek przyjęcia, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy w zakresie złożonego przez wnioskodawczynie wniosku o rozliczenie nakładów. Z tych względów pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w całości i przekazania mu sprawy do ponownego rozpoznania, z zasądzeniem kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istota wniesionego zażalenia sprowadza się do stwierdzenia, że - zdaniem skarżącej - Sąd pierwszej instancji, pomimo przyjęcia, iż wnioskodawczyni nie może w toku niniejszego postępowania skutecznie dochodzić roszczeń określonych w art. 45 § 1 k.r.o., to i tak rozpoznał istotę sprawy, rozważył bowiem zgromadzony materiał dowodowy i doszedł do takich wniosków, jak gdyby wykładnia art. 922 § 1 k.c. pozwalała na rozpoznanie wniosku w przedmiocie wymienionych roszczeń. Skarżący uważa również, że wniosek o rozliczenie nakładów zostałby oddalony również, jako nieudowodniony, w przypadku przyjęcia odmiennej wykładni art. 922 § 1 k.c. Chodzi głównie o to, że poza wymagającym nakładem zakupem mieszkania, na co z rachunku bankowego S. B. pobrana została łącznie kwota 138.500 złotych, wnioskodawczyni nie wskazała, jakie inne nakłady, w jakim czasie i za jaką kwotę były poczynione przez spadkodawcę na majątek małżonków.

W motywach Sądu drugiej instancji to się właśnie znajduje, to znaczy na gruncie zebranych dowodów nie zostały poczynione ustalenia, które są konieczne, aby ustalić to, czego oczekuje skarżący, a czego wbrew jego twierdzeniom nie zostało zbadane w sprawie.

Nawet więc, jeśli sąd po powtórny zbadaniu sprawy doszedłby do wniosku, że w okolicznościach sprawy wniosek o rozliczenie nakładów winien zostać oddalony wskutek nieudowodnienia przez wnioskodawczynię jego faktycznych podstaw, to winno się dokonać ustaleń faktycznych, mających to wykazać. Nie powinien ani tego czynić sąd drugiej instancji, ani nie może postępowania dowodowego zastępować przypuszczenie o oddaleniu stosownego wniosku, niezależnie od tego, czy określone postępowanie się przeprowadzi, czy też się tego zaniecha.

Zasadnie więc Sąd Okręgowy zastosował art. 386 § 4 k.p.c. i orzekł jak w zaskarżonym postanowieniu, więc wniesione zażalenie nie może zostać uwzględnione. Dlatego na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. należało to zażalenie oddalić, na podstawie art. 108 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 398 i art. 394¹ § 3 k.p.c. pozostawiając orzeczeniu kończącemu postępowanie w sprawie rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.